

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLER

KLIATBY, MOC A HRA,
KDE SA AJ SRDCE STÁVA ZBRAŇOU.

LIGHTLARK

ALEX ASTER

MOTÝL

LIGHTLARK

LIGHTSLARK

ALEX ASTER

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Lightlark

Copyright © 2022 by Alex Aster LLC

All rights reserved.

Cover design © Chelsea Hunter

Vine artwork courtesy STOCKMAMBA dot COM/Shutterstock.com

Translation © Katarína Kvoriaková, 2025

Napísala: Alex Aster

Preložila: Katarína Kvoriaková, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-410-8

*Pre Moju Lásku. Príbeh našej lásky by som nevedela
napísať, ani keby som chcela.*

1. KAPITOLA

ISLA

Isla Crownová často prepadávala cez hviezdne kaluže do vzdialených miest ríš. A to vždy bez dovolenia – a ako sa zdalo, za každým v tej najhoršej možnej chvíli.

Ešte aj po piatich rokoch jej z cestovania pomocou portálov stonali všetky kosti. Pevne zovrela hviezdničku, zadržala dych v hrudi ako vzácny parfum na toaletnom stolíku, presklená miestnosť sa začala krútiť a roztrieštené farby sa zlievali, až ju napokon ako uvoľnené vlákno vo vesmíre pritlačila gravitácia.

Kým sa však roztvorili dvere, paličku už mala bezpečne zastrčenú v zadnej časti šiat na chrbte.

„Čo sa ti to stalo s vlasmi?“ zvolala pobúrene Poppy. Spoza nej vybehla Terra a za opaskom jej štrngali nože a meče.

Vlasy boli to posledné, čo ju trápilo, aj keď vôbec nepochybovala, že teraz vyzerali skôr ako hniezdo. Ani tie najpevnejšie Poppine drdoly a spletené vrkoče neprežili cestovanie medzi novými územiaми ríš pomocou hviezdničky. No paráda.

Isla sa ani netvárila, že by ju dokonale ovládala. Spočiatku ju hviezdne kaluže prenášali na nečakané miesta. Do zasnežených dedín Lunodiny či na vzdušné cesty Nebesodiny. Niekedy dokonca na územia, ktoré ešte nepatrili žiadnej zo šiestich ríš. Postupne sa však naučila vrátiť na miesta, ktoré už predtým navštívila. A to bolo

maximum, čo s hviezdničkou dokázala. S istotou vedela iba to, že vďaka tomuto záhadnému zariadeniu mohla prekonať vzdialenosť stoviek kilometrov v priebehu niekoľkých sekúnd.

Terra si vzdychla a pustila rukoväť dýky. „Veď sú to iba uvoľnené pramene, Poppy.“

Tá ju však ignorovala. Pribehla k Isle, vytasila kefu a flakón lepkavého oleja z listov rovnako zručne, ako keď Terra pred rokmi učila Islu oháňať sa zbraňami. Ponad plece učiteľky kúzenia sa zaškerila na svoju majsterku bojového umenia. Keď jej však začala neľútostne vyťahovať sponky z vlasov, skríkla. Poppy len pokrútila hlavou. „Musím začať od úplného začiatku,“ vyhlásila, vložila si sponky medzi pery a pokračovala v prednáške aj s nimi: „Nechám ťa osamote iba na hodinu a pozri sa, čo si s tým dorobila. Ešte aj za zamknutými dverami! Ako sa ti, pre všetky ríše, podarilo takto veľmi si pokaziť účes vo vlastnej izbe, vtáčatko?“

Vlastná izba. Ani tá jej však nepatrila. Vlastne išlo o akúsi sklenenú guľu, pozostatky starého skleníka. Aspoňže okná boli zatreté farbou.

Bola naozaj ako vtáčatko, presne ako ju volala Poppy a občas aj Terra.

Vtáčik v kletke.

Isla pokrčila plecami. „Iba som sa hrala s mečom.“ Nemala inú rodinu okrem týchto dvoch, aj keď vlastne vôbec neboli príbuzné. Každý jej pokrvný príbuzný bol už dávno mŕtvy. Ibaže ani im dvom nepovedala o hviezdničke. Keby to zistili, nikdy by jej ju nedovolili používať. Predstavovala jediný kľúč z tejto vtácej kletky. A zamkynali ju v nej nielen pre jej vlastnú bezpečnosť...

No aj pre bezpečnosť všetkých ostatných.

Terra si ju podozrievavo prezerala, potom sa obrátila k stene. V žiarivých radoch tam viseli desiatky mečov ako provizórne zrkadlá. „Škoda, že si nemôžeš zobrať ani jeden z nich,“ ozvala sa a prstom prechádzala po stene čepelí. Pochádzali zo starého zámocného skladu a Isla ich všetky dosala od svojej majsterky. Vlastne si

ich vyslúžila zakaždým, keď dosiahla novú úroveň v tréningu alebo sa jej niektorú zbraň podarilo dokonale ovládnuť.

Poppy si odrfkla. „S týmto pravidlom *Storočnice* náhodou súhlasím. Nepotrebuje, aby ostatné ríše ešte viac utvrdzovala v ich príšernom názore na nás.“

V Islinom žalúdku vírila nervozita, ako keď listy tancujú v búrke. Prinútila sa usmiať, lebo vedela, že to zmierni Poppinu frustráciu – jej poručníčka ju vždy napomínala, že sa málo usmieva. Nepoznala veľa ľudí, ale tých, ktorých stretla, dokázala ľahko prekuknúť. Musela iba zistiť, čo ich ženie vpred. Každý niečo chcel. A niečo im mohla dopriať jednoduchšie ako iné. Napríklad venovať úsmev učiteľke čarovania, ktorá takmer dve desaťročia učila svoju študentku dobrým spôsobom. Či kompliment žene, ktorá si cenila krásu zo všetkého najviac. „Poppy, ani tvoja nádhera nezmení nič na fakte, že ich príšerné názory sa zakladajú na pravde. Naozaj sme monštra.“

Poppy si vzdychla a zasunula poslednú sponku do Isliných vlasov. „Ty nie,“ vyhlásila významne.

Hoci zo slov jej poručníčky sálala láska – *fajn* –, žalúdok jej zo-vrela hrôza.

„Oni sú pripravení,“ podotkla Terra a spravila pár krokov k toaletnému stolíku. Isla ju sledovala v zrkadle, ktorého okraje už poznal vek. „A čo ty?“

Nie je. Ani nikdy nebude. Storočnica predstavovala všetko možné. Hru. Šancu zlomiť kliatby, ktoré sužovali šesť ríš. Príležitosť získať neobmedzenú moc. Možnosť stretnúť sa so šiestimi vládcami. Stovku dní na ostrove, ktorý bol začarovaný a objavoval sa iba raz za sto rokov. No pre Islu...

... takmer istú smrť.

Si pripravená, Isla? kruto sa jej vysmieval hlas v hlave.

Jej strach zmierňovala iba zvedavosť. Vždy chcela viac... všetkého. Viac zážitkov, navštíviť viac miest, spoznať viac ľudí.

Ostrov, na ktorý sa chystala – *Lightlark* –, mal všetkého viac. Kedysi Isla našla uvoľnené sklenené tabule v okne svojej izby a často

tadiaľ utekala von. Až kým to jej poručníčky neodhalili a nezapečatili. Vtedy však spoznala jednu prastarú, ktorá kedysi žila na ostrove *Lightlark* ako všetci Divodinci pred kliatbou. Predtým, ako väčšina ríš ušla z ostrova a v následnom chaose našla domov na nových územiach. Jej príbehy boli ako ovocie na strome – sladké, no obmedzené. Rozprávala jej o kráľoch, ktorí dokázali uchopiť slnko do vlastných rúk, o bielovlasých ženách, ktoré prinútili tancovať more, o hradoch v oblakoch a kvetoch, ktoré zarodili číru moc.

Ibaže to všetko bolo pred kliatbou.

Teraz z ostrova zostal iba tieň, uväznený v nekonečnej búrke, kvôli ktorej sa naň okrem Storočnice nedalo dostať. Nedokázali ste to ani loďou, ani kúzlom.

Raz v noci našla prastarú schúlenú na boku pod stromom. Pomyšlela by si, že žena iba spí, keby sa jej opálená pokožka nezmenila na kôru a jej žily na popínavé rastliny. Divodinci počas života využívali moc prírody a po smrti sa stávali jej súčasťou.

Lenže na tom, ako prastará umrela, nebolo nič prirodzené. Aj napriek piatim storočiam, dokonca aj bez sily ostrova *Lightlark*, zahynula príliš skoro. Jej smrť bola prvá z mnohých.

Terra zopakovala svoju otázku. Jej tmavozelené oči mali farbu listov a brečtana, ktorý zahaľoval divodinský palác ako pokožka. Aj Isla mala rovnaké. „Si pripravená?“

Isla iba prikývla. Keď sa však načiahla za korunou pred sebou, prsty sa jej chveli. Jednoduchý zlatý kruh skrášľovali zlaté púčiky, listy a syčiaci had. Položila si ju veľmi opatrne na hlavu tak, aby neporušila sponky, vďaka ktorým jej dlhé tmavohnedé vlasy nepadali do tváre.

„Si nádherná,“ nadchýnala sa Poppy. Nepotrebovala počuť tento kompliment, aby vedela, že je to pravda. Krása patrila k darom Divodiny – a tiež k jej prekliatku. Prekliatie, pre ktoré musela zomrieť aj jej matka. A práve preto ju ešte viac rozrušovalo, že po nej zdedila tvár. Poppy sa cez zrkadlo zahľadela Isle do očí a neochvejne vyhlásila: „Si dosť dobrá, vtáčatko moje. Lepšia než ktokoľvek z nich.“

Kiežby to bola pravda.

Isla cítila, ako jej panika kriví výraz. Čo ak po dnešku neuvidí viac svoje poručníčky? Čo ak sa už nikdy nevráti do svojej izby? Ruky jej inštinktívne vystrelili, načahovali sa po dvoch ženách. Chcela sa ich naposledy dotknúť.

Kým to však spravila, Terra do nej prísne zapichla pohľad a Isla stuhla.

Rozcitlivenosť je sebeckosť, dalo sa jasne vyčítať z jej tváre.

Storočnica nebola o nej. Bola o záchrane jej ríše. Jej ľudu.

Pokarhaná Isla sa vystrela. Pomaly sa postavila, ťarcha koruny jej náhle pripadala oveľa väčšia, ako v skutočnosti vážila. „Viem, čo musím urobiť,“ odvetila. Každý vládca prichádzal na Storočnicu s plánom. Terra a Poppy ho do nej vtĺkali od detstva. „Budem konať podľa vašich príkazov.“

„Výborne,“ hlesla Terra, „lebo ty si naša jediná nádej.“

Zámok Divodiny bol skôr vonku ako vnútri. Predsiene tvorili mosty. Stromy naťahovali svoje konáre do chodieb, vetvami jej jemne zachytávali šaty, akoby sa chceli rozlúčiť. Z oboch strán šelestili listy, keď kráčala nekonečnými sieňami, do ktorých nesmela chodiť. Poppy a Terra šli hneď za ňou. Po stenách sa zakrádal vinič. Vtáky vzlietali a zosadali, ako sa im páčilo. Vietor sa preháňal chodbami, vánok jej nadvihoval plášť. Na počesť svojej ríše sa odela do tmavozelenej farby. Látka jej obopínala rebrá, driek, kolená a zbierala sa jej pri nohách. Jej plášť tvorila pavučinková tkanina, taká číra, že sa odev úplne míňal svojmu pôvodnému účelu zachovania cudnosti. A aj táto voľba predstavovala jej ríšu rovnako ako jej farba.

Divodinci boli vždy hrdí na svoje telá, krásu a schopnosti. Milovali divoko, žili slobodne a bojovali neľútostne.

Pred päťsto rokmi na každú z ríš – Divodina, Hviezdodina, Lunodina, Nebesodina, Slnkodina a Tieňoc – zosadla kliatba, ktorá menila ich silu na osobný jed. Každá bola jedinečne skazená.

Pre Divodincov to platilo dvojnásobne. Prekliatie ich nútilo zabíť každého, do koho sa zamilovali, a živiť sa vyslovene iba ľudskými srdcami. Zmenili sa na desivo nádherné monštrá s obludnou mocou zviest jediným pohľadom.

Odvtedy zahynuli tisícky mužov a žien Divodiny.

Z lásky sa stalo niečo zakázané. Niečo ľahkomyselné. Rodilo sa menej detí... a dcéry boli v ich ríši vždy bežnejšie. Hoci mala láska mnohé podoby, pri porušení pravidiel častejšie zomierali muži. A tak sa pomaly stali malou spoločnosťou prevažne bojovníčok. Obávaných. Nenávidených. Slabých, lebo menej ľudí znamenalo menšiu moc. Storočnica bola jediná šanca, ako zlomiť kliatbu a vrátiť ríši predchádzajúcu slávu, znovu získať moc, ktorú tak zúfalo potrebovali. *Isla* bola ich jediná šanca.

Si naša jediná nádej...

Počula ich, skôr než ich zazrela. Prevolávali starobylé slová, rinčali čepeľami ako hudobnými nástrojmi. Naplno predvádzali svoju moc nad prírodou. Kvety kvitli a pretekali cez balkóny, dole chodbou a zastavili sa až pri jej chodidlách. Rádovo sa množili, zdvojnásobovali sa a kopili sa v mlákach lupeňov a dvíhali sa k jej členkom. Podľa legendy pred tisícročím dokázali Divodinci vytvoriť celé lesy len nepatrnou myšlienkou, mávnutím zápästia presúvať hory.

Teraz, stovky rokov po uvalení kliatby a rovnako dlho bez moci ostrova, sa ich schopnosti menili iba na kúzelnícke triky.

Isla kráčala opatrne po kvetoch, až sa múry zámku skončili a ona zastala pred stovkami nadšených Divodincov.

Stromy nad hlavami zarodili višne, bobule a krvavočervené kvety, ktoré padali na dav ako pestrofarebný dážď. Z lesov vyšli zvierať a sedeli v skupinách vedľa svojich spoločníkov. Vďaka svojej moci mohli obyvatelia ríše ovládať flóru, ale často to zahŕňalo aj širokú plejádu zvierat – *Terra* mala veľkú pumu menom Tieň, s ktorou vedela komunikovať rovnako ľahko, akoby sa rozprávala s *Islou*. Poppy zase vo vlasoch hniezdil kolibrík.

Keď *Isla* kývla hlavou, dav stíchol.

„Je mi ľúto, že môžem v tejto Storočnici reprezentovať našu ríšu,“ prehovorila a pulz sa jej zrýchlil, rozvibroval jej kosti. Obzre-la sa po dave nádherných tvárí plných nádeje. Niektorí Divodinci mali na sebe šaty z látky pretkanej listami a šlahúňmi. Iní nemali okrem meča spusteného na chrbte oblečené nič. Ďalší zjavne práve dojedli, lebo pery im hrali tmavou červenou. Isla na nich hľadela a zo všetkých síl potláčala triašku. Nemohla dovoliť, aby sa jej chvel hlas a nohy. A tiež im nechcela poskytnúť dôvod na úvahy, prečo sa ich vládkyňa takmer neustále ukrývala za hrubými múrmi hra-du. Prečo sluhovia mali zakázané vstúpiť do jej izieb. Ani nechcela pomyslieť na to, koľkí z týchto Divodincov si rovnaké vyhlásenie vypočuli aj pred sto rokmi z úst iného vládcu. A koľkí vôbec zostali po nedávnej lavíne úmrtí. Predniesla sľub, lebo presne to od nej jej ľud očakával. Uistenie. Silu. „Prisahám, že raz a navždy skončujem s touto kliatbou.“

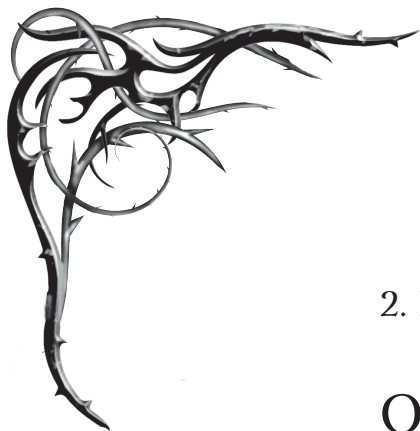
Mali plné právo báť sa. Islino zlyhanie by im všetkým prinieslo skazu ešte aspoň na ďalších sto rokov. A počas doterajších štyroch Storočníc zažili len sklamanie. Isla zaľala zuby a čakala, že ju rovno prekuknú – zľakla sa, že vôbec nepochopila, čo chceli.

Ranný vzduch však vzplanul výkrikmi a čepele sa dvíhali nad hlavu. Vtáky trilkovali na vrcholoch stromov. Tichý šepot listov vo vánku sa zmenil na burácanie. Isla s úľavou schádzala po schodoch, šliapala po lupienkoch, príroda jej kvitla pri nohách, dav sa jej ro-zostupoval a vytváral cestu k ich starobylým dvojitém stromom.

Ich korene sa zodvihli do vzduchu, preplietli a vytvorili oblúk okrúhly ako zrkadlo. Ďalej na ňu čakala druhá strana lesa, bez-pečná a známa. No tam sa dnes Isla nechystala. Nasucho prehltla. Na tento moment sa pripravovala celý život. Na pleciach pocítila Terrine a Poppine ruky.

A tak vstúpila do portálu, ktorý fungoval iba raz za sto rokov, a jej posledné slová poručníckam jej čerstvo zneli v hlave: *Budem konať podľa vašich príkazov.*

A priala si, aby to nebola lož.

2. KAPITOLA

OSTROV

Portál sa sčeril a uzavrel sa za ňou. Všetky výkriky pohltilo ticho. Zostal s ňou iba jej trhaný dych. Spravila jeden krok vpred a oslepilo ju svetlo ako tisícky zomierajúcich hviezd a slnk.

Zapotácala sa nabok, no akási ruka ju chytila a pomohla nadobudnúť rovnováhu.

„Otvor oči,“ prehovoril hlas temný a výrazný ako polnoc.

Isla si neuvedomila, že boli tak blízko. S jedným žmurknutím sa svet zaknísal a potom znovu vyrovnal, tento portál bol oveľa horší ako jej hviezdnička.

Tvár patrila mužovi, ktorý na ňu pobavene hľadel zhora. A pripadala jej akási povedomá. Bol taký vysoký, že musela vyvrátiť hlavu, aby sa mu mohla pozrieť do očí čiernych ako uhlie. Vlasý ako rozliaty tuš mu padali na bledé čelo. Takže bezpochyby pochádzal z Tieňoci, čo znamenalo...

„Ďakujem, Grimshaw,“ odvetila Isla rázne. Rýchlo sa narovнала, poobzerala sa a dúfala, že nik iný nevidel, ako vypadla z portálu. V ušiach priam počula, ako ju Poppy s Terrou za to karhajú.

No okrem nej a Tieňočana nebol na útese nikto. Otočila sa a v hrdle sa jej zasekol chrapľavý vzdych. Niekoľko stoviek metrov pod ňou zúrivo penilo more. Takmer skončila medzi ostrými

skalami a s ňou by sa skončil aj plán na záchranu svojho ľudu, a to ešte pred začiatkom Storočnice.

A vlastne *všetky* jej plány.

„To by bolo dosť nepraktické,“ nadhodil vládca Tieňoci a zaškeřil sa, pričom sa mu na líci vynorila jamka, ktorá sa vôbec nehodila na jeho surovo tvarovanú tvár. „Volaj ma Grim, Isla.“

Grim značilo pochmúrny. *Aké príšerné slovo*, pomyslela si Isla. *Hlavne keď ho nosí s takou hrdosťou*. No aj napriek tomu mu sedelo. Naozaj sa za tým úškrnom skrývalo niečo pochmúrne. Nejasný tieň, ktorý sa v tme mohol zmeniť na obludný.

„Stretli sme sa už niekedy?“ Nešlo o to, že poznal jej meno. To od neho očakávala. Dokonca to nebolo ani v tom, že ho vyslovil dokonale, celé so všetkými písmenami, ako keď syčí had. No bolo v tom niečo...

Vtedy mu úškrn zamrzol. „Ak sme sa aj stretli,“ začal a na okamih sklopil zrak, „nestalo sa to iba raz.“

Isla cítila, ako jej pod jeho upreným pohľadom zahorela tvár. S mužmi zvyčajne netrávila veľa času, okrem zriedkavých a prísne sledovaných stretnutí alebo jej tajných ciest na nové územia ríš pomocou svojej hviezdničky.

Hlavne nie s takými, ktorí vyzerali ako on.

Hlavne nie s takými, ktorým, ako sa zdalo, svojou divodinskou kliatbou vôbec nenaháňala hrôzu.

Zamračila sa. Mal by sa jej báť. Ak Divodinci chceli, dokázali prinútiť človeka, aby sa v honbe za nimi vrhol z útesu. Ich moci okúzliť sa nedalo odolať – hoci počas tých sto dní bola zakázaná. Tieňočan musel vedieť, že je v bezpečí.

Lenže nebol.

Každá Storočnica bola obrovská hra, kde víťaz mohol získať ne-do-zernú moc. Hovorilo sa, že ten, kto naplnením proroctva zlomí kliatby, dostane ako dar všetku moc, ktorá bola potrebná na to, aby ich uvrhli. Šlo o najväčšiu cenu.

Flirtoval s ňou, aby ju rozptýlil?

Isla naňho škaredo zazrela.
A Grim sa uškrnul ešte viac.
Zaujímavé.

Každých sto rokov od vzniku kliatob sa ostrov Lightlark zjavil a na sto dní sa oslobodil zo zovretia nepreniknuteľnej búrky. Vtedy vládcovia každej ríše dostali pozvanie, aby sa vydali z nového územia, na ktorom sa po úteku so svojím ľudom usadili, a pokúsili sa zlomiť kliatbu, ktorá zväzovala ich moc a aj samotný ostrov. Platilo to pre všetky ríše okrem Tieňoci. Obyvatelia tejto ríše dokázali kliatby vytvárať, čím sa stali hlavným podozrivým z uvrhnutia aj týchto. Oni to však popierali. Tak sa zdalo, že tento rok bol kráľ Lightlarku zúfalý.

Išlo o prvú Storočnicu, na ktorú pozvali aj vládcu Tieňoci.

Grim ju znovu chytil za rameno, kým však stihla protestovať, jemne ju potiahol nabok. O chvíľu sa obrovská značka na okraji útesu – insígnia predstavujúca všetkých šesť ríš – znovu zablysla zlatistým odleskom a priamo na mieste, kde predtým stála, sa pred nimi zjavil niekto ďalší.

Svetlomodrý plášť zapraskal vo vetre a potom prikryl obnažené veľmi tmavé plecia a svalnaté ramená. Ten muž mal obočie väčšie ako oči, ostrú sánku a okolo ružových úst dokonale upravené strnisko. Azul, vládca Nebesodiny. Isla poznala ich mená od detstva, keď sa ešte len učila hovoriť. Azul s Grimom boli starobyľí, mali viac ako päťsto rokov. Žili už v čase vzniku kliatby. Boli to legendy. V porovnaní s nimi bola nikto.

Ani storočia zjavne nestačili na to, aby sa Azul a Grim spriatelili. Nebesodinec krátko kývol Tieňočanovi a ten sa zlovestne uškrnul. Vysmieval sa. Azul sa obrátil k Isle, hlboko sa uklonil a načiahol sa k jej ruke.

„Teší ma, že sa tentoraz do Storočnice zapojí nová divodinská krv,“ oznámil. Keď sa im stretli pohľady, v očiach sa mu zaiskri-
lo a potom mu padol zrak na jej prsty, každý zdobený prsteňom s drahým kameňom veľkým ako žalud'. Hoci ostatné ríše vnímali

Divodincov ako divochov, ich bohatstvo sa nedalo spochybňovať. Ovládanie prírody malo svoje výhody. „No do oblakov, ešte nikdy som nevidel taký veľký diamant.“

Pre Islu to bol iba kameň. Pekný, pravdaže, ale nič, čoho máte celé priehrštia, vám nepripadá výnimočné. Klenoty vznikali vtedy, keď ste disponovali veľkou mocou nad prírodou. A v podzemí divodinskej ríše storočia kvitli trblietavé drahokamy, ktoré sa napokon vynorili a rozvili ako kvety. V Islinej krajine bolo ťažké *nepotknúť* sa o nejaký vzácny kameň, čo však ona vedela iba z učebníc, nie z vlastnej skúsenosti.

Aspoň Terra a Poppy si to mysleli.

Terra vždy vravela, že vďaka jagavým kameňom mali stabilné dodávky srdc. Zloději z iných ríš, ktorí boli dosť blázniví, trúfali a zlomyselní, sa vkrádali na ich územie kvôli diamantom.

Isla sa usmiala. Takže nebesodinskému vládcovi sa páčili šperky. Ani sa nad tým nepozastavila, stiahla si prsteň z ruky a nasunula ho Azulovi na najdlhší prst. „Tebe pristane viac ako mne.“

Azul sa zatváril, akoby chcel protestovať, ale nestalo sa tak.

Vtom sa zjavil niekto ďalší. Žena ľahko vykročila z portálu a obišla ich, akoby cestovanie portálmi bolo hladké ako príliv. Potom sa obrátila k Isle. Zamračiť sa dokázala rovnako rýchlo, ako sa iní ľudia vedeli usmiať. „Takže toto je náš nový domáci maznáčik?“

Isle vzplanul v hrudi uhlík. Ostatné ríše sa pozerali na ženy bojovníčky ako na divoké zvodkyne, predátorky, ktoré zviedli svojich milencov a potom hodovali na ich srdciach.

A Isla im to ani nezazlievala, lebo sa to dosť blížilo k pravde.

No Divodinci boli oveľa viac. Aspoň kedysi to platilo. A stále by mohlo.

Chcela niečo odseknúť, čo by potom zrejme oľutovala, ale ihneď pochopila, že tejto vládkyni o nič iné ani nešlo. Snažila sa z nej vylákať to monštrum, aby ostatným ukázala, že Isla nebola nič iné iba krvilačná beštia. Preto sa radšej iba uklonila. „Aj ja ťa rada spoznávam, Cleo,“ odvetila a kývla hlavou v miernej poklone. Cleo bola najstaršia

spomedzi všetkých, dokonca staršia ako kráľ ostrova Lightlark, ktorý vládol aj Slnkodine. Jej vek bol v priamom rozpore s dokonale hladkou mladistvou tvárou. Hoci ostatní vládcovia boli od Isly o stovky rokov starší, ten rozdiel medzi nimi takmer nebolo vidno. Takmer.

Namiesto ďalšej urážky Cleo iba nadvihla bradu a vycerila na Islu zuby. Potom sa zahľadela na jej zelené šaty, akoby prišla na ostrov nahá. V porovnaní s odevom z Lunodiny to bola skoro aj pravda. Jej biela róba mala dlhé rukávy, ktoré vyzerali ako mliečne lúče mesačného svitu, vpredu jej siahala až po bradu, a na chrbte mala plášť, ktorý jej úplne zakrýval tri štvrtiny tela. Zo svetlej pokožky presvitali žily, ktoré pôsobili ako modré šmuhy na doske z bieleho mramoru. Nielenže bola od Isly o mnoho odtieňov bledšia, bola aj vyššia. Dlhú tvár mala na troch miestach zašpicatenú – na lícnych kostiach a brade –, tvarovanú ako diamant.

Insignia naposledy zažiarila a vyšla z nej ďalšia mladá žena, mierne sa potkla. Jagala sa ako strieborná hviezda, od svojich dlhých rovných vlasov cez trblietavé šaty až po rukavičky, ktoré jej siahali až po lakte. Placho sa na nich usmiala, srdcová tvár sa jej rozťahla a potom sa narovнала. „Asi som prišla posledná, však?“

Cleo na ňu znechutene zavrčala. Tak ako Isla, aj vládkyňa Hviezdodiny bola nová. Kliatba jej ľudu patrila k najkrutejším. Nikto z jej ríše sa nedožil veku vyššieho ako dvadsaťpäť rokov.

Isla vykročila vpred a podala jej ruku. „Ty budeš asi Celeste.“

Hviezdodinka sa vrúcne usmiala. „Ahoj, Isla.“

„Teší ma,“ poznamenal Grim a uklonil sa tak, akoby posmešne napodobňoval Azulovu predchádzajúcu poklonu.

Nebesodinec sa na okamih zamračil a potom podal Celeste ruku, na ktorej sa teraz skvel Islin diamant. „Ďalšia nová krv. Z tejto Storočnice mám dobrý pocit.“

Cleo nadvihla obočie. „Tak v to dúfa určite aj ona,“ poznamenala a kývla hlavou k Celeste. „Lebo pri ďalšej už nebude.“

Hviezdodinka zosmutnela. A Lunodinka sa skrátka iba otočila a biely plášť za ňou povieval.

„Nemusíte sa vôbec cítiť výnimočne,“ poznamenal Azul so žmurknutím. „Takto nepríjemne sa správa ku každému.“

Panovníci vykročili na cestu k palácu a Islino srdce sa trepotalo od očakávania. Tak veľmi sa sústredila na ostatných, že nemala šancu poobzerať si okolie. Takmer celé storočie zúrila na ostrove búrka, no teraz sa nebo vyjasnilo a oblaky zmizli.

Ostrov bol očarujúci s vysokými útesmi bielymi ako kosti a slnečné svetlo vytváralo zlatistý opar. Bol to jeden z jeho pôvodných zdrojov moci. Sálala zo zeme, akoby spievala Isle tichú pieseň sirén. S každým krokom, s každým nádychom cítila moc ostrova. Nenásytne hltala celé okolie ako víno, ktorého sa nikdy nesmela ani dotknúť. Bolo to rovnako návykové ako nebezpečné.

V duchu sa jej prehrávali všetky fakty z kníh o ostrove, ktoré ju Poppy naučila. Teraz ich videla na vlastné oči.

Pred tisíckami rokov sa ostrov rozdelil na niekoľko častí, aby si každá ríša mohla nárokovať na vlastné územie. Tieňočania ostrov zakrátko opustili, aby si vytvorili vlastnú zem. Divodinci z neho odišli po kľatbe. Tí obyvatelia, ktorí zostali, sa utiahli na svoje ostrovčeky Ostrov hviezd pre Hviezdodincov, Ostrov Nebies pre Nebesodincov, Ostrov Luny pre Lunodincov a Ostrov Slnka pre Slnkodincov. Potom tu bola hlavná pevnina, kde sa všetky ríše tradične zhromažďovali. A tam sa konala aj Storočnica.

A tiež tu sídlila lightlarská kráľovská rodina.

Vysoko na útese sa ako korunovačný klenot týčil pevninský hrad a nebezpečne sa vykláňal nad more. Bol dosť veľký na to, aby mohol byť sám mestom, čo bolo dobré, keďže ho jeho hlavný obyvateľ nemohol opustiť.

Aspoň nie počas dňa.

Isla naň zrejme vyvalovala oči, lebo Celeste si vedľa nej vzdychla. „Myslíš, že nás sleduje?“ zašepkala.

On. Vládca Slnkodiny a kráľ Lightlarku. Posledný z Pôvodných. V krvi mal všetky štyri ríše, ktoré zotrvali na ostrove. Mohol požívať moc všetkých národov Lightlarku.

A podľa toho, čo sa o ňom hovorilo, bol neznesiteľný.

Za lásku na Lightlarku a všade inde sa draho platilo. Keď ste sa do niekoho zaľúbili a skutočne ste ho milovali, vzniklo medzi vami puto, ktoré dávalo milovanému človeku úplný prístup k vašim schopnostiam. A možnosť robiť si s nimi, čo sa mu zažiadalo. Použiť ju alebo ju aj odmietnuť. Či dokonca ukradnúť.

S vedomím, koľko ľudí by chcelo mať prístup k jeho neobmedzenému zdroju moci, kráľ Lightlarku nikomu nedôveroval. Bol podozrievavý. Chladný. Isla sa hrozila stretnutia s ním. Hlavne vzhľadom na prvú fázu plánu jej poručníčok.

Isla hľadela na hrad a odolávala nutkaniu odvrátiť sa. Radšej prelomila svoje očarenie a smerom k palácu vyslala obscénne gesto.

Hra sa oficiálne začala.

„V to dúfam.“

Pri bráne hradu ich očakávali dav. Hviezdodinci. Lunodinci. Nebesodinci.

V tú noc pred päťsto rokmi, keď ríše poznamenali kliatby, zahynuli aj všetci šiesti vládcovia. Ich moc a zodpovednosti sa preniesli na dedičov a všetci, okrem nového kráľa, utiekli pred nestabilitou ostrova, aby si vytvorili nové ríše, stovky kilometrov ďaleko od ostrova aj od seba navzájom.

Niektorí poddaní zostali na Lightlarku.

Raz sa Isla spýtala divodinskej prastarej, prečo by niekto zostal vo vytrvalej prekliatej búrke, ktorá sa ho zmocnila.

Moc sa ukrýva v krvi a kostiach ostrova, prezradila jej. Lightlark predlžuje naše životy, dáva nám prístup k oveľa väčšej moci, akú máme. A viac než to, pre mnohých... je Lightlark domovom.

Nikto z jej ríše nezostal, a preto sa Isla nemohla spoliehať na pomoc svojho ľudu.

Bola sama.

„Neboj sa,“ prehovoril hlboký výsmešný hlas po jej boku. „Ani ja tu nemám žiadnych zbožňujúcich fanúšikov.“

Isla dôkladne študovala reakciu davu, zízala na Grima so zdravou zmesou strachu a odporu. Tieňočan vyzeral, akoby ožila samotná noc, a jeho odev ako tieň vpradený do hodvábu. Ak Divodincami na Lightlarku opovrhovali, Tieňočanov tam doslova nenávideli. A podľa toho, čo ju učili Terra s Poppy, vlastne ich nikdy úplne neprijali. Tieňočania si založili vlastnú ríšu, postavili pevnosť, ktorú udržiavali tisícky rokov.

A vojna medzi Tieňocou a Lightlarkom tomu určite tiež nepomohla.

Isla sa mu nepozrela do očí, hoci cítila, ako pohľadom blúdi po jej tele. Znervózňovalo ju to. Akoby jej po pokožke nevysvetliteľne tancovala elektrina. „Som si istá, že doma sa ti dostáva pozornosti viac než dosť.“ Zdvorilo sa usmiala na dav a testovala jeho reakciu na ňu. Niektorí jej ostražito opätovali pozdrav. Neprekvapilo ju to. Predstavovala všetko zakázané. Jedna Lunodinka zakryla oči svojmu dieťaťu a mávla rukou vo vzduchu, akoby odháňala démona.

„To je pravda,“ pripustil. „No predsa som odišiel... bez uspokojenia.“

Isla ho ignorovala. Nemienila sa nechať vtiahnuť do tejto hry, nech už bola akákoľvek. Ona sem prišla hrať inú hru.

Vnútro hradu vyzeralo, akoby tam vybuchlo slnko a zalialo steny do zlatistého lesku – óda na slnkodinského panovníka, ktorý ho postavil. Všetko bolo zlaté. Cez vysoké okná sa vlievali maslové slnečné lúče a zahaľovali vstupnú sieň do trblietavého svetla, ktoré sa odrážalo od hladkej lesklej podlahy. Isla musela prižmúriť oči, akoby bola vonku. Na okrúhlom lustri nad ich hlavami horel prudký oheň, namiesto krištáľov blčali plamene.

Slnkodinský vládca ich neprišiel privítať. Nemohol, ani keby chcel, o čom Isla pochybovala. Kliatba Slnkodincov im odopierala cítiť teplo slnečných lúčov či vidieť denný jas – museli sa vyhýbať tomu, z čoho čerpali svoju moc. Lightlarkský kráľ bol uväznený v tme svojej komnaty a vychádzal len v noci. Isla

predpokladala, že to majú spoločné. Aj ona trávila veľa času zavretá vnútri.

Poklonila sa im žena v hviezdodinskom striebornom odeve. A hŕstka zamestnancov za jej chrptom zopakovala jej pohyby. Každému vládcovi prideliť jedného sluhu na celé obdobie Storočnice. „Bude nám ctou odprevadiť vás do vašich komnát.“

Každého z nich viedli do úplne odlišných častí hradu. Ďaleko od seba. Isla nevedela, čo si má o tom myslieť. Bolo to zámerne – každý detail na Storočnici mal nejaký význam, to ju naučila Terra.

Mladé hviezdodinské dievča pomaly kráčalo pred ňou, mierne sa od nej pri chôdzi odťahovalo, ako keď dieťa uteká pred skrúteným hadom. „Moja pani,“ oslovila ju takým tichým hlasom, že Isla sa musela nakloniť bližšie, aby ju počula. Dievča sa pri tom strhlo. Isla odolala pokušeniu a zagúľala očami. Naozaj si tá slúžka myslela, že sa vrhne na jej srdce uprostred chodby? Jej druh bol možno divoký, ale zase neboli to zvieratá. „Podďte za mnou.“

„Volám sa Isla,“ prihovorila sa stuhnutému dievčenskému chrbtu, keď sa s nemalými ťažkosťami ponáhľala za Hviezdodinkou. Isla možno bude niekedy potrebovať jej pomoc, takže to znamenalo, že si bude musieť získať jej vernosť. „Môžeš ma volať Isla.“

„Ako si praješ, pani,“ zamumlalo dievča.

Viedla Islu po širokom schodisku, ktoré sa tiahlo stredom hradu, a potom po neuveriteľnom bludisku chodieb, ktoré vyčnievali a križovali sa ako mosty. Na rozdiel od jej paláca v Divodine tento pôsobil čoraz stiesnenejšie, čím hlbšie zašla. Pripomínalo jej to labyrint v jaskyni. Alebo vo väzení. Náhle si predstavila kráľa ako starobylú zver lapenú v tme. Stratenú v bludisku vlastného hradu. Potom sa dostali do časti hradu bez okien. Chodby boli čoraz chladnejšie a steny hrubšie.

Dievča zastalo pred starými kamennými dverami. Potlačilo ich a tie sa otvorili, no zdalo sa, že na to muselo vynaložiť všetku silu.

Uprostred miestnosti rástol strom, dub s červenkastými pukmi, a prekypoval plodmi, ktoré Isla nepoznala. Jeho korene sa zarývali

priamo do kamennej podlahy. Na strop sa upínal brečtan do pekného tvaru a smeroval k stene, pri ktorej spočívala jej posteľ, ktorá bola až po zem pokrytá listím.

Bolo tam toho viac. Isla prešla miestnosťou a vyšla na široký obľý balkón, ktorý vytrčal nad more. Dosť nebezpečne. Dolu sa čerili vlny. Hrad bol ako zvedavé dieťa usadené na vrchole hory, ktoré sa až príliš nakláňalo cez okraj.

Isla sa zamračila. „Aké pevné to je?“ Mala pocit, že balkón sa môže každú chvíľu zrútiť, alebo aj sám hrad sa môže jednoducho zošmyknúť počas búrky z útesu.

„Predpokladám, že také pevné ako sám kráľ.“

Jasné. Isla to vedela zo svojho vyučovania. Kráľ Lightlarku nie lenže ovládal moc, on ňou aj bol. Ak by sa stalo niečo jemu, celá krajina by sa rozpadla a s ňou by padla aj každá ríša Lightlarku. Preto si dával taký pozor. Nie zo strachu z vlastnej smrti, ale zo strachu, že by mu niekto mohol vytrhnúť túto príšernú moc rovno z rúk.

Ďalšia podobnosť. Ani Isla sa nesmela do nikoho zaľúbiť.

Teda, *mohla* by sa, ale každý sa triasol v obavách, že by sa doňho zamiloval niekto z Divodiny. Ich kliatba menila lásku na rozsudok smrti.

Nedalo sa povedať, že by to prialo romantike.

Dosiaľ s tým Isla počas svojho krátkeho zdržanlivého života nemala problém. No aj tak...

Aký krutý musí byť kráľ, ktorý sa počas piatich storočí bojí zaľúbiť?

Vyzeralo to tak, že to mala čoskoro zistiť.

„Večera sa podáva, keď odbije osem,“ oznámilo hviezdodinské dievča a pritom začalo prikladať polená do už aj tak obrovského ohňa v kozube oproti posteli.

„Je tu už dosť horúco,“ upozornila ju Isla. „Netráp sa s tým.“

Hviezdodinka pokračovala, nacvičeným spôsobom presúvala uhlíky. „Kráľ vydal prísne rozkazy, že oheň nesmie vyhasnúť.“

Aký zvláštny rozkaz, pomyslela si Isla. Kým sa však stačila spýtať prečo, slúžka už bola na druhej strane izby. Uklonila sa a potom rýchlo za sebou zavrela dvere.

Isla dokončila prieskum kúpeľne – ešte priestranejšej, akú mala doma, dokonca s vaňou, v ktorej sa dali plávať dĺžky. Vtom niekto zaklopal na dvere.

Váhavo ich otvorila.

Stála za nimi Celeste.

Isla sa okamžite hodila okolo krku hviezdodinskej vládkyne. Začali skákať do kruhu, objímať sa a smiali sa tak hlasno, že Isla musela nohou zavrieť dvere, aby sa ich smiech nerozliehal po chodbe.

Celeste nadvihla obočie. „Takže ty budeš asi Celeste, hej?“ povedala a šokujúco dobre a nelichotivo napodobnila Islu. Zaklonila striebornú hlavu a rozosmiala sa.

Isla sa napäto usmiala a uvažovala, či bola dostatočne presvedčivá. „Myslíš, že...“

„Prosím ťa, tí nemajú žiadne podozrenie,“ skočila jej do reči Celeste. Cmukla jazykom a načiahla sa, aby vytiahla Isle prameň vlasov. „Myslela som si, že si ich chceš nechať ostriať.“

Isla si vzdychla. „Pokúšala som sa o to. Poppy stačil jediný pohľad na nožnice a skoro ich do mňa zabodla. Potom mi ich všetky zhabala.“

„Zhabala?“ Celeste nadvihla obočie. „Mám ti pripomenúť, že to ty si vládkyňou svojej ríše?“ Isla sa sucho zasmiala. Potom sa otočila a vošla do izby. Celestina ruka vystrelila rovno k jej chrbtu. „Máš ju tu?“

Zachytila svoj odraz v zrkadle. Pozdĺž chrbta sa jej niečo trblievalo – musela to spôsobiť Celestina prítomnosť. Zanaďavala a dúfala, že si to nevšimol nikto iný. Potom zo šiat vytiahla hviezdničku. „Nemohla som ju tam nechať.“

Celeste sa zamračila. „Je to riskantné. Dobre ju ukry.“ Mala pravdu. Ak by niekto zistil, že Isla priniesla nejaký kúzelný predmet, ich tajné spojenectvo by sa prezradilo.

Pred piatimi rokmi našla hviezdničku medzi matkinými vecami. Jej túžba po slobode bola silnejšia ako strach, že by sa mohla dostať cez portál na nejaké nebezpečné miesto. Preto sa vydala na prieskum nových území ríš a potom náhodou narazila na Celeste. Vtedy sa stretli prvýkrát.

Celeste v hviezdničke ihneď spoznala jednu zo starobyklých hviezdodinských relikvií. Isla netušila, ako sa k nej jej matka pred smrťou dostala. A keďže aj Celeste kvôli kliatbe, ktorá zabíjala všetkých v ríši v dvadsiatom piatom roku, nemala žiadnu rodinu, nevedela to ani ona.

A hoci patrila Hviezdodincom, Celeste ju nikdy nepýtala späť. A tým sa začalo ich priateľstvo – dve vládkyne ríš, dvoch území oddelených stovkami kilometrov, no jedno mali spoločné – obe zúfalo potrebovali zlomiť kliatbu počas *tejto* Storočnice.

Pre Celeste znamenalo zrušenie kliatby otázku života a smrti. A nielen pre ňu, ale pre všetkých jej ľudí.

A pre Islu... no, bolo to trochu komplikovanejšie. Nikto si neuvedomil, ako veľmi sa ich ríša zmenšila. Zomieralo oveľa viac Divodincov, ako sa ich rodilo. Ich moc s každou generáciou slabla. Lesy sa scvrkávali. Zver postupne vymierala. Pri tejto rýchlosti, ako jej domov a ľud upadal, bolo dosť pravdepodobné, že do ďalšej Storočnice z Divodiny nič nezostane.

Isla nikdy nesúhlasila s plánom svojich poručníkov. Bol príliš zložitý a nedôstojný.

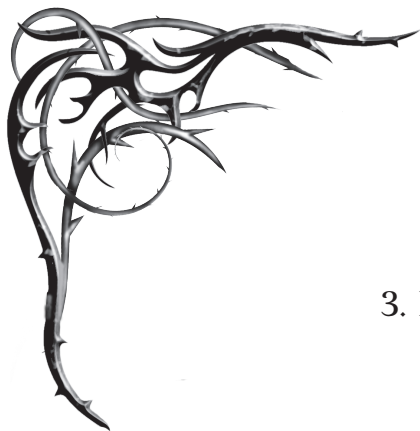
Preto si so Celeste vytvorili vlastnú stratégiu.

„Mala by som ísť,“ nadhodila jej kamarátka po tom, čo si popozerala Islinu izbu. „Mimochodom, tvoje komnaty sú krajšie ako moje. Aj keď moja izba sa nenachádza v takom starom kúte hradu, kde stále prefukuje.“

Isla prevrátila oči. „Uvidíme sa pri večeri.“

Celeste sa otočila k dverám a na tvári sa jej usadil prešibaný úsmev.

„Takže sa to začína.“

3. KAPITOLA

KRV

Slnko zapadalo. Zostala z neho iba žltkastá guľa, ktorú už takmer zhltoľ obzor. Keď Isla otvorila dvojité dvere na balkón, vychádzal už mesiac. Práve sa pripravovala na večeru a mala na sebe iba spodničku. Vzdušné biele záclony povievali vo vánku, hladili ju po rukách, padali k nahým kolenám a prstom na nohách. Vykradla sa na balkón, kameň pod nohami ju chladil. Nadýchla sa slaného morského vzduchu.

Opatrne vyliezla na širokú kamennú rímsu, kolená si pritiahla k hrudi. A presne tak, ako to robievala doma, keď bola sama vo svojej izbe a prepadla ju úzkosť, samota alebo sa cítila uväznená, začala spievať.

Spev patrilo k Divodincom tak ako k ich sestrám – morským sirénam – a zvädzal ľudí. Isla mala výnimočne dobrý hlas, ako hodváb a zamat a hlboké sny. Vedela o tom a ten zvuk ju nadchýnal. Páčilo sa jej, že mohol byť hlboký ako dno oceána a vysoký ako zavýjanie vetra. Nepotrebovala hudbu. Úplne jej stačilo more hlboko pod ňou, vlny trieštiace sa na mučivých bielych útesoch, akoby ju chceli lepšie vidieť.

Spievala a spievala, nezmyselné slová a melódie, stúpali a klesali, akoby maľovala na nekonečné plátno. Spievala moru, mesiacu a narastajúcej temnote. Všetkým veciam, ktoré nemohla

z premaľovaných okien svojej izby v Divodine vidieť. Pieseň zakončila na vysokej note, ťahala ju tak dlho, ako bez nádychu dokázala. Usmiala sa pre seba. Vždy ju prekvapilo, čo vyšlo z jej úst. A vždy pocítila úľavu, ako jej spev dokázal uspať aj tie najtemnejšie myšlienky v nej.

Ktosi zatlieskal.

Isla trhla hlavou a zrak jej zaletel k balkónu, ktorý trčal z hradu tak ďaleko, že si ho najprv ani nevšimla. Stál tam muž. Stále iba v spodnej bielizni ju to dokonale vyviedlo z miery. Zalapala po dychu. Pohla sa príliš rýchlo, zľakla sa. Zahnila sa rukami po bokoch, ale nemalo to význam – gravitácia bola silnejšia.

Padala z rímsy rovno dolu.

Vyrazilo jej dych z hrude, pri páde vykričla, no nezval sa nijaký zvuk. Zachytávala sa nočného vzduchu, akoby boli hviezdy stupienkami.

Ibaže vzduch jej prenikal pomedzi prsty a ona sa rútila dolu...

More pod ňou burácalo a Isla prerazila hlavou vodnú hladinu.

Prudko sa posadila a vykašľovala morskú vodu. V hrdle ju páľilo. Zažmurkala a potom znovu. Chrbtom ruky si utrela ústa.

Opäť sa ocitla na svojom balkóne a sedela v mláke. Z vlasov jej kvapkalo. Načisto premočená spodnička sa jej lepila na telo. V hlave jej pulzovala bolesť. Keď sa prstami opatrne dotkla toho miesta, očakávala, že uvidí krv. No žiadna tam nebola.

Žila. Neutopila sa, ako si to myslela. Musel ju zachrániť ten človek, ktorý ju pozoroval...

A potom ju tu iba tak odhodil, ani sa neobťažoval zistiť, či sa preberie.

Kto by spravil niečo také?

Neprekvapovalo ju až tak, že ju tam nechal, ale...

... že ju zachránil.

Keď vznikli kliatby, všade zavládol chaos. Ešte v tú noc sa šiesti vládcovia obetovali, aby získali prorocstvo, ktoré malo byť kľúčom

k zlomeniu prekliatia. Terra a Poppy tvrdili, že ich vlastný predok bol ten, kto sa obetoval ako prvý a zomrel.

Či už to bola pravda, alebo nie, Isla si nedokázala predstaviť, aké odhodlanie museli mať, aby sa vzdali vlastných životov v nádeji, že zachránia svoj ľud. Ich moc sa preliala do ostrova a preniesla sa do ich krajín a iba vďaka tomu mohla byť Storočnica. Vďaka tejto obeti každých sto rokov na sto dní šesť ríš dostalo šancu zachrániť sa.

Prorockto o zlomení kliatby pozostávalo z troch častí, ktoré sa počas tých storočí rôzne vysvetľovali. Jedno bol jasné. Na prelomenie kliatob musel jeden zo šiestich vládcov zomrieť. Preto bola Storočnica taká riskantná, obávaná a preto sa na ňu všetci pripravovali. Preto Terra učila Islu bojovať, odkedy sa naučila chodiť.

Islina nečakaná smrť utopením sa by mohol byť prvý krok k naplneniu prorockta. No z nejakého dôvodu ju ten človek z balkóna chcel živú.

Prečo?

Keď sa v hrade rozozvučal zvonček, Isla takmer vyskočila z kože. Spočítala zvonenie, potom zanáďavala.

Na prvú večeru si mala hodinu upravovať vlasy, nasadiť si na vrch komplikovanú ozdobu. Mala si zvoliť dokonalú róbu, vtrieť si do pokožky ružové telové mlieko, aby sa leskla. Potom si mala naniesť dokonalý mejkap pomocou nástrojov, s ktorými sa naučila manipulovať na rovnakej úrovni, ako vedela vrhať čepele. Poppy ju na to všetko pripravila.

No teraz si akurát tak stihla prehrabnúť mokré vlasy prstami a pritom takmer spadla na mláke z nich. Hodila na seba prvé večerné šaty, ktoré jej prišli pod ruky, natiahla si hodvábne črievičky a v poslednej chvíli si ledabolo položila na hlavu korunu. Zamierila k dverám.

Takmer vrazila do svojej hviezdodinskej slúžky. Šokovane otvorila ústa a inštinktívne zodvihla ruky, akoby sa bránila pred útokom. „Tadiaľto... Isla.“

Minuli desiatky chodieb, až sa napokon dvere do jedálne otvorili. Všetky oči pristáli na nej.

Isla si priała byť Tieňočanom, aby mohla jednoducho zmiznúť.

Celeste sa oprela o operadlo stoličky, nadvihla obočie.

Azul položil čašu, ktorú držal.

Cleo na ňu zízala s ešte väčším pohrdaním ako prv. V tom zhone si Isla obliekla tie najtrúfalejšie šaty, ktoré si mala podľa inštrukcií dať na seba oveľa neskôr v hre. Cez látku bolo vidno kostice korzetu a bola takmer priehľadná. Rozparok sukne sa končil vysoko na stehne. A na krku sa jej zapínal plášť zo zelenej čipky.

Grim sa tváril pobavene a s každým krokom si ju pozorne obzeral. Na lícach jej vykvitol rumenec od poníženia.

Za vrchstolom sedel niekto ďalší. Bola to tá istá osoba, ktorá ju sledovala pri speve, tá, ktorá ju určite zachránila a opustila.

Oro, kráľ Lightlarku, vládca Slnkodiny. Vlasy mal ako spradené zo zlata, oči ako uhlíky a prázdne ako včelie plásty. Spaľoval ju zákerným pohľadom. Zamračil sa a na privítanie krátko kývol hlavou, čisto z povinnosti.

Prečo ju kráľ zachránil?

Len preto, aby sa mohol potom na ňu takto pohrdavo dívať?

Aj ona chladne prikývla a zaujala prázdnu stoličku vedľa neho. V duchu preklínala toho, kto ju tam umiestnil.

Na ruky sa jej prilepili mokré vlasy, kvapkalo jej z nich a voda na zemi pod ňou vytvárala mláku. Mierne sa chvela, mrzla, lebo ten chatrný kus látky, ktorý sa vydával za šaty, ju vôbec nezahrial.

Výsmešný hlas bol späť: *Si pripravená, Isla?*

Jasné, že nebola. Ako mohla byť taký blázon, že vôbec prijala pozvanie na Storočnicu? A vstúpila priamo do smrtiacej hry?

Jeden zo šiestich vládcov musí zomrieť. Ako najmladšia a najmenej skúsená by bola hlúpa, keby verila, že to nebude ona. Hlavne keď už dvakrát takmer zomrela, a to ešte ani nebol úvodný ceremoniál.

Keby mala rozum, využila by hviezdničku a ešte v ten večer by vypadla.

Keby chcela žiť, opustila by tento ostrov, svoju ríšu, svoj ľud, svoje povinnosti a nikdy viac by sa neobzrela späť. Mnohé kraje za Lightlarkom a novými územiami ríš boli stále takmer nepreskúmané. Často nad nimi uvažovala. Bolo by riskantné cestovať až tam, ale určite nie také nebezpečné ako Storočnica...

Nemohla to však spraviť. Nie v prípade, ak chcela byť skutočne voľná. Kliatba by jej nikdy nedovolila žiť naplno taký život, po akom túžila, s ľuďmi, na ktorých jej záležalo najviac. S Terrou, Poppy. So Celeste.

Keby šlo všetko podľa plánu, už nikdy by sa nemusela ukrývať ako nejaké tajomstvo. Nemusela by sa hanbiť za to, kým je. Mohla by viesť svoj ľud k prosperite, hocikedy cestovať do nových krajov a navštíviť Celeste, kedy by sa jej zachcelo.

Isla strávila nespočetné hodiny pozorovaním iných ľudí, odhadovaním ich motivácie.

Ju poháňala sloboda.

Oro sa zahľadel na jej mokré vlasy a mal tú drzosť, že sa posmial. „Viem, že naše more je neodolateľné... ale pre budúcnosť, obmedz svoje plávanie na skorší podvečer, aby sme na teba nemuseli všetci čakať.“ Mierne nadvihol bradu. Na hlave mu sedela zlatá žiarivá koruna s ostrými špicmi, na ktorých by sa človek mohol ľahko porezať. „Veľmi nezdvorilé – možno som od tvojej ríše očakával priveľa, keď tak nad tým uvažujem.“

Cleo sa v očiach pobavene zalesklo, vychutnávala si červen, ktorá sa Isle určite rozlievala po lícach. „Plávať v *tom* mori a v takomto čase? Tak toto zvieratko je jednoznačne divoška. Dokonca ani Lunodinec by si na niečo také počas Storočnice netrúfol. Iba blázon áno.“

Divoška. Zvieratko. Hlupaňa. Tejto Lunodinke sa podarilo rozdať niekoľko úderov pod pás, a to iba v niekoľkých krátkych vetách.

„Určite nie počas splnu,“ vyslovila Isla pokojne skôr, ako si stihla zahryznúť do jazyka.

Ticho.

Niekde na druhej strane miestnosti zarinčal strieborný príbor.

Lunodinská kľatba znamenala, že pri každom splne mesiaca si more vyžiadalo desiatky životov z ich ríše. Utopil sa každý, kto sa ocitol príliš blízko pobrežiu. A preto Lunodina takmer prestala obchodovať na diaľku, lebo život pri oceáne prinášal také nebezpečenstvo. A takmer to ochromilo ekonomiku ríše.

Isla ihneď oľutovala svoje slová. Cleo prižmúrila oči, akoby hľadala cieľ pre svoj šíp. A Isla pochopila, že si oficiálne našla svojho prvého nepriateľa.

Kým ktokoľvek stihol povedať ešte niečo ďalšie, pred Islou pristál tanier. Bolo na ňom krvácajúce srdce.

„Pochádza z nášho najhoršieho väzenia,“ predniesol Oro nevzrušene. „Vrah žien.“

Isla musela vynaložiť všetku silu vôle, aby sa naňho hrejivo usmiala. „Je to od vás veľmi láskavé, no radšej by som sa najedla v súkromí. Niekomu to môže pripadať... znepokojivé.“ Poobzerala sa a hľadala to hviezdodinské dievča, ktoré ju odprevádzalo do jedálne. „Mohli by ste mi to neskôr poslať do izby?“

„Nezmysel,“ odvetil Oro. Zahľadel sa na srdce a potom na Islu. „Najedz sa.“

Cítila na sebe všetky pohľady. Už dlhšie sa zjavne nestretli so žiadnym Divodincom. Isla si opatrne vzala vidličku a nôž, zdvorilo kývla hlavou hostiteľovi a potom si odrezala kúsok srdca. Vyliala sa z neho krv a napĺňala tanier. Nadýchla sa kovovej vône.

Potom zahryzla.

Grim prudko položil svoju čašu s vínom na stôl. „Isla, hoci ti krv na perách pristane, mám pocit, že tuto môj dobrý priateľ Azul má odpor voči... divodinským potešeniam.“ A skutočne, Nebesodinec, hoci sa snažil byť zdvorilý, vyzeral, že mu príde zle. Grim kývol na služobníctvo. „Prosím, odneste jej to do komnaty.“

Hovoril, akoby ten hrad patril jemu, nie Orovi. Slnkodinský vládca zažmurkal, ale nezastavil chlapca z Nebesodiny, aby vzal Islin tanier. „Slabý žalúdok, Grimshaw?“

Tieňočan sa zaškeril, až sa mu vrátila jamka na líce. „Všetci máme svoje slabosti, Oro,“ odvetil. „Počítam s nimi.“

Isla nejakým zázrakom prežila večeru bez toho, aby sa musela ospravedlniť a odísť.

A potom celú noc dávala krv.